

Sygn. akt **II AKa 213/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Stanisław Kucharczyk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. sprawy

G. S.

oskarżonej z art. 284 § 2 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 7 października 2013 r., sygn. akt III K 152/09

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze oraz 240 (dwieście czterdzieści) złotych opłaty za drugą instancję.

Sygn. akt II AKa 213/13

UZASADNIENIE

G. S. została oskarżona o to, że: w okresie od stycznia 2003 r. do 13 stycznia 2006 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wykonując obowiązki starszego magazyniera w Sekcji (...) (...), dopuściła się przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci etyliny i oleju napędowego w łącznej ilości 65.945,56 litrów o wartości 201.395,67 zł stanowiącej łączną sumę paliw, jakie rozchodowano w latach 2003-2005 poza dziennikami robót i tabulogramami (...), z czego w 2003 r. rozchodowano 8.232,96 litrów o wartości 21.843,55

zł, odpowiednio w 2004 r. 23.374,60 litrów o wartości 67.699,93 zł, i w 2005 r. 32.538 litrów o wartości 105.140,14 zł oraz paliwa, jakie oskarżona zakupiła w okresie od 15 grudnia 2005 r. do 13 grudnia 2006 r., a które nie zostało przyjęte na stan magazynu w ilości 1800 litrów o wartości 6712,04 zł, w ten sposób, iż w dokumentach rozchodowych (...), podawała nieprawdę co do ilości paliwa wydanego i żadanego, nie wprowadzając na stan magazynowy paliwa uprzednio zakupionego oraz wystawiając samodzielnie wspomniane dokumenty (...), w których wpisywała ilości wydanego paliwa, podrabiając przy tym podpisy osób, na które wspomniane dokumenty były wystawione i tak:

1. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „P.” o sygnaturach:

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 12 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 29 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 01 sierpnia 2005 r.,

(...) z dnia 20 września 2005 r.,

(...) z dnia 3 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 3 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „P.”,

2. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „J.” oraz „J. i B.” o sygnaturach:

(...) z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

(...) z dnia 31 stycznia 2004 r.,

(...) z dnia 29 sierpnia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „J.” oraz „J. i B.”,

3. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „B.”, „B.,

Z.” oraz „J. i B.” o sygnaturach:

(...) z dnia 27 czerwca 2003 r.,

(...) z dnia 31 stycznia 2003 r.,

(...) z dnia 27 stycznia 2003 r.,

(...) z dnia 26 kwietnia 2004 r.,

(...) z dnia 29 sierpnia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „B.”, „B., Z.” oraz „J. i B.”,

4. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „R.” o sygnaturach:

- # (...) z dnia 30 grudnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 03 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 15 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 31 października 2005 r.,
- # (...) z dnia 01 sierpnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 15 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 29 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 13 lipca 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „R.”,

5. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „S.” o sygnaturach:

- # (...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 28 czerwca 2005 r.,
 - (...)dnia 30 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 08 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 grudnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 31 grudnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 31 stycznia 2003 r.,
- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 18 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 02 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 04 sierpnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 22 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 08 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 03 marca 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „S.”,

6. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwiska „O.” oraz „O., Ś.” o sygnaturach:

(...) z dnia 27 grudnia 2004 r.,

(...) z dnia 31 marca 2005 r.,

(...) z dnia 20 sierpnia 2003 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwisku „O.” oraz „Ś.”,

7. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwo „A.” o sygnaturze:

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „A.”,

8. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „R.”

o sygnaturze:

(...) z dnia 06 lipca 2004 r.

wypełniła fragment treści wskazanego dokumentu dodając pozycję „Olej nap.” oraz ilość wydanego paliwa, a następnie podrobiła podpis osoby o nazwisku „R.” w pozycji „pobrał”,

9. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „N.” oraz „N. S.” o sygnaturach:

(...) z dnia 25 lutego 2005 r.,

(...) z dnia 14 listopada 2003 r.,

(...) z dnia 01 lipca 2004 r.,

(...) z dnia 08 marca 2005 r.,

(...) z dnia 11 marca 2005 r.,

(...) z dnia 31 marca 2005 r.,

(...) z dnia 03 marca 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „N.” i „N. S.”,

10. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „B.” o sygnaturze:

(...) z dnia 21 luty 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

11. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „S.”

o sygnaturach:

- # (...) z dnia 31 października 2005 r.
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 05 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 29 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 3 sierpnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 27 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 23 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 15 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 grudnia 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „S.”,

12. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „B.”

o sygnaturach:

- # (...) z dnia 31 marca 2005 r.,
- # (...) z dnia 24 sierpnia 2004 r.,
- # (...) z dnia 01 lipca 2004 r.,
- # (...) z dnia 21 maja 2004 r.,
- # (...) z dnia 26 kwietnia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

13. w dokumentach rozchodowych wystawionych na nazwisko „K.” o sygnaturach:

- " (...) z dnia 28 grudnia 2004 r.,
- # (...) z dnia 22 lutego 2005 r.,
- # (...) z dnia 28 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005r.,
- # (...) z dnia 30 czerwca 2005 rł,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 14 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 12 września 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 22 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

14. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwiska „B.” oraz „B., A., B.”, o sygnaturach:

(...) z dnia 17 listopada 2003 r.,

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”, „A.”, „B.”,

15. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „S.”

o sygnaturze:

(...) z dnia 15 kwietnia 2004 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „S.” i „N. Z.”,

16. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „M. R.”, o sygnaturach:

(...) z dnia 20 maja 2005 r.,

(...) z dnia 01 marca 2005 r.,

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „M. R.”,

17. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „S.”,

o sygnaturze:

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „S.”,

18. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „B.”,

o sygnaturze:

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

19. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „T.”,

o sygnaturach:

(...) z dnia 28 września 2005 r.,

(...) z dnia 03 września 2005 r.,

(...) z dnia 27 grudnia 2004 r.,

(...) z dnia 01 grudnia 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „T.”,

20. dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „K.”,

o sygnaturach:

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r. wystawionym na nazwisko K.,

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r. wystawionym na nazwisko K.

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r. wystawionym na nazwisko K., wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

21. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwiska „M.”, „W.”, o sygnaturze:

(...) z dnia 26 listopada 2003 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „M.”, „W.”,

22. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „Ś.” o sygnaturze:

(...) z dnia 20 września 2004 r.

wypełniła fragment treści wskazanego dokumentu dodając pozycję „Etylina” oraz ilość wydanego paliwa, a następnie podrobiła podpis osoby o nazwisku „S.”,

23. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „K.” o sygnaturze:

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

24. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „K.”,

o sygnaturach:

- (...) z dnia 01 lipca 2004 r.,

(...) z dnia 20 maja 2004 r.,

(...) z dnia 14 marca 2005 r.,

(...) z dnia 01 marca 2005 r.,

(...) z dnia 02 września 2005 r.,

(...) z dnia 30 września 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”, a nadto dokumencie:

(...) z dnia 28 czerwca 2004 r., podrobiła podpis osoby o nazwisku „K.”,

25. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „K.”, o sygnaturze:

(...) z dnia 02 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk”

Wyrokiem z dnia 7 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie:

I. uznał G. S. za winną tego, że w okresie od stycznia 2003 r. do 13 stycznia 2006 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, podrabiała i przerabiała dokumenty rozchodowe (...), stanowiące dowód wydania paliwa innym osobom w ten sposób, że:

1. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „P.” o sygnaturach:

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 12 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 29 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 01 sierpnia 2005 r.,

(...) z dnia 20 września 2005 r.,

(...) z dnia 3 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 3 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „P.”,

2. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „J.” oraz „J. i B.” o sygnaturach:

(...) z dnia 16 kwietnia 2004 r.,

(...) z dnia 31 stycznia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „J.” oraz „J. i B.”,

3. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „B.”, „B., Z.” oraz „J. i B.” o sygnaturach:

(...) z dnia 27 czerwca 2003 r.,

(...) z dnia 31 stycznia 2003 r.,

(...) z dnia 27 stycznia 2003 r.,

(...) z dnia 26 kwietnia 2004 r.,

(...) z dnia 29 sierpnia 2003 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „B.”, „B., Z.” oraz „J. i B.”,

4. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „R.” o sygnaturach:

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 03 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 15 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 01 sierpnia 2005 r.,

(...) z dnia 15 września 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 29 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 13 lipca 2005 r.,

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „R.”,

5. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „S.” o sygnaturach:

(...) z dnia 29 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 28 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 08 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.,

(...) z dnia 31 grudnia 2005 r.,

(...) z dnia 31 stycznia 2003 r.,

- # (...) z dnia 30 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 18 listopada 2005 r.,
- # (...) z dnia 30 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 02 września 2005 r.,
- # (...) z dnia 04 sierpnia 2005 r.,
- # (...) z dnia 22 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 08 lipca 2005 r.,
- # (...) z dnia 31 października 2005 r.,
- # (...) z dnia 03 marca 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „S.”,

6. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwiska „O.” oraz „O., Ś.” o sygnaturach:

- # (...) z dnia 27 grudnia 2004 r.,
- # (...) z dnia 31 marca 2005 r.,
- # (...) z dnia 20 sierpnia 2003 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwisku „O.” oraz „Ś.”,

7. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwo „A.” o sygnaturze:

- # (...) z dnia 31 grudnia 2004 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „A.”,

8. w dokumencie rozchodowym ,wystawionym na nazwisko „R.” o sygnaturze:

- # (...) z dnia 06 lipca 2004 r.

wypełniła fragment treści wskazanego dokumentu dodając pozycję „Olej nap.” Oraz ilość wydanego paliwa, a następnie podrobiła podpis osoby o nazwisku „R.” w pozycji „pobrał”,

9. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „N.” oraz „N. S.” o sygnaturach:

- # (...) z dnia 25 lutego 2005 r.,
- # (...) z dnia 14 listopada 2003 r.,
- # (...) z dnia 01 lipca 2004 r.,
- # (...) z dnia 08 marca 2005 r.,
- # (...) z dnia 11 marca 2005 r.,
- # (...) z dnia 31 marca 2005 r.,

(...) z dnia 03 marca 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „N.” i „N. S.”,

10. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „B.” o sygnaturze:

(...) z dnia 21 luty 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

11. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „Ś.” o sygnaturach:

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 05 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 29 lipca 2005 r.,

(...) z dnia 3 sierpnia 2005 r.,

(...) z dnia 27 września 2005 r.,

(...) z dnia 23 września 2005 r.,

(...) z dnia 15 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.,

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „Ś.”

12. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „B.” o sygnaturach:

(...) z dnia 31 marca 2005 r.,

(...) z dnia 24 sierpnia 2004 r.,

(...) z dnia 01 lipca 2004 r.,

(...) z dnia 21 maja 2004 r.,

(...) z dnia 26 kwietnia 2004 r.,

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

13. w dokumentach rozchodowych wystawionych na nazwisko „K.” o sygnaturach:

(...) z dnia 28 grudnia 2004 r.,

(...) z dnia 22 luty 2005 r.,

(...) z dnia 28 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 30 czerwca 2005 r.,

(...) z dnia 14 lipca 2005 r.,

#(...) z dnia 12 września 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.,

(...) z dnia 22 listopada 2005 r.,

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.,

#(...) z dnia 30 grudnia 2005 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

14. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwiska „B.” oraz „B., A., B.”, o sygnaturach:

(...) z dnia 17 listopada 2003 r.,

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r.

wypełniła treści wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”, „A.”, „B.”,

15. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „S.” o sygnaturze (...) z dnia 15 kwietnia 2004 r., wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „S.” i „N. Z.”,

16. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „M. R.” o sygnaturach:

(...) z dnia 20 maja 2005 r.,

#(...)z dnia 01 marca 2005 r.,

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „M. R.”,

17. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „S.” o sygnaturze:

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „S.”,

18. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwisko „B.” o sygnaturze:

(...) z dnia 01 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „B.”,

19. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „T.” o sygnaturach:

(...) z dnia 28 września 2005 r.,

(...) z dnia 03 września 2005 r.,

(...) z dnia 27 grudnia 2004 r.,

(...) z dnia 02 grudnia 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „T.”,

20. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „K.” o sygnaturach:

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r. wystawionym na nazwisko K.,

(...) z dnia 31 grudnia 2004 r. wystawionym na nazwisko K.,

(...) z dnia 30 grudnia 2005 r. wystawionym na nazwisko K.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

21. w dokumencie rozchodowym, wystawionym na nazwiska „M.”, „W.” o sygnaturze:

(...) z dnia 26 kwietnia 2003 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osób o nazwiskach „M.”, „W.”,

22. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „Ś.” o sygnaturze

(...) z dnia 20 września 2004 r.,

23. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „K.” o sygnaturze:

(...) z dnia 30 listopada 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

24. w dokumentach rozchodowych, wystawionych na nazwisko „K.” o sygnaturach:

(...) z dnia 01 lipca 2004 r.,

(...) z dnia 20 maja 2004 r.,

(...) z dnia 14 marca 2005 r.,

(...) z dnia 01 marca 2005 r.,

(...) z dnia 02 września 2005 r.,

(...) z dnia 30 września 2005 r.,

(...) z dnia 31 października 2005 r.

wypełniła treść wskazanych dokumentów, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”, a nadto w dokumencie

(...) z dnia 28 czerwca 2004 r.

podrobiła podpis osoby o nazwisku „K.”,

25. w dokumencie rozchodowym wystawionym na nazwisko „K.” o sygnaturze:

(...) z dnia 02 marca 2005 r.

wypełniła treść wskazanego dokumentu, a następnie podrobiła podpisy osoby o nazwisku „K.”,

tj. czynu z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył G. S. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby;

III. na podstawie art. 627 kpk, przy odpowiednim zastosowaniu art. 632 pkt 1 kpk zasądził od G. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za wyjątkiem kosztów opinii biegłego S. M..

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny w sposób dowolny, co przejawia się w:

- uznaniu wyjaśnień oskarżonej, co do przyczyn i okoliczności podpisania przez nią oświadczenia sporządzonego w toku postępowania wyjaśniającego w jej zakładzie pracy, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania świadków m.in. B. K., M. N. i R. D., świadczą jednoznacznie, iż okoliczności wskazywane przez oskarżoną, które miały stanowić przyczynę podpisania przedmiotowego dokumentu, tj. namawianie jej, aby wzięła winę na siebie, czy zapewnianie o zatuszowaniu sprawy, nie polegają na prawdzie; a co za tym idzie błędne przyjęcie, iż przedmiotowe oświadczenie nie może stanowić przyznania się oskarżonej do winy w zakresie przywłaszczenia paliwa na szkodę pracodawcy;

- uznaniu wyjaśnień oskarżonej, co do przyczyn fałszowania dokumentów magazynowych, które to sprowadzać się miały do niesubordynacji pracowników w zakresie dostarczania wymaganych dokumentów magazynowych, a co za tym idzie braku możliwości prawidłowego ich rozliczenia przez oskarżoną, za wiarygodne, podczas gdy treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznania świadków, którzy pobierali paliwo z magazynu, wskazuje w sposób jednoznaczny, iż paliwo wydawane było wyłącznie na podstawie dokumentów magazynowych (z niewielkimi wyjątkami, o których mówił świadek R. W.), pobór paliwa był niezwłocznie rozliczany, a oskarżona ani pozostali pracownicy magazynu nie sygnalizowali nieprawidłowości w dostarczaniu dokumentów i nie zwracali się do poszczególnych pracowników o dostarczenie zaległych dokumentów magazynowych;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez:

- wskazanie w treści uzasadnienia wyroku (str. 31), iż wersja oskarżonej co do trudności w pozyskiwaniu dokumentów (...) od poszczególnych pracowników znalazła potwierdzenie w zeznaniach świadków, których jednak Sąd Okręgowy nie wskazał, co uniemożliwia zweryfikowanie na jakiej podstawie Sąd poczynił takie ustalenia, skoro z zeznań praktycznie wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków, nie wynika aby oskarżona zgłaszała jakiegokolwiek nieprawidłowości w tym zakresie, ani nie ponaglała pracowników do dostarczenia dokumentów;

- pominięcie w treści uzasadnienia wyroku analizy w zakresie zarzucenemu oskarżonej przywłaszczenia paliwa, którego zakupu oskarżona dokonała w okresie od dnia 15 grudnia 2005r. do 13 grudnia 2006r., a które nie zostało przyjęte na stan magazynu w ilości 1.800 litrów o wartości 6.712,04 zł;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że:

- oskarżona nie przywłaszczyła brakującego paliwa, podczas gdy przyznała się ona do popełnienia tego czynu, w treści podpisanego przez siebie oświadczenia, a nadto w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie potwierdził wskazywanych przez oskarżoną przyczyn podrabiania dokumentów magazynowych, a także niewątpliwego faktu podrabiania tych dokumentów przez oskarżoną, co musiało następować w konkretnym celu, którym było zatuszowanie faktu przywłaszczenia sobie paliwa na szkodę spółki;

- nie da się w niniejszej sprawie dokonać ustaleń nawet minimalnego progu przywłaszczenia, podczas gdy już sama analiza uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż da się zbadać poszczególne dokumenty, których podrobienie przypisano oskarżonej i ustalić na tej podstawie, jakie ilości paliwa zostały przez nią dopisane, jakie ilości nie są, a jakie są kwestionowane przez poszczególnych odbiorców i na tej podstawie ustalić minimalną ilość paliwa której przywłaszczenie można przypisać oskarżonej.

W związku z powyższymi zarzutami wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez:

1) uwzględnienie w opisie czynu przypisanego oskarżonej również tego, że oskarżona w okresie od stycznia 2003r. do 13 stycznia 2006r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wykonując obowiązki starszego magazyniera w Sekcji (...) (...), dopuściła się przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci etyliny i oleju napędowego, w łącznej ilości 65.945,56 litrów, o wartości 201.395,67 zł, stanowiącej łączną sumę paliw, jakie rozchodowano w latach 2003 - 2005 poza dziennikiem robót i tabulogramami (...), z czego w 2003r. rozchodowano 8.323,96 litrów o wartości 21.843,55 zł, odpowiednio w 2004r. 23.374,60 litrów o wartości 67.699,93 zł, i w 2005r. 32.538 litrów o wartości 105.140,14 zł oraz paliwa, jakie oskarżona zakupiła w okresie od 15 grudnia 2005r. do 13 grudnia 2006r, a które nie zostało przyjęte na stan magazynu w ilości 1.800 litrów o wartości 6.712,04 zł, w ten sposób, iż w dokumentach rozchodowych (...), podawała nieprawdę co do ilości paliwa wydanego i żądanego, nie wprowadzając na stan magazynowy paliwa uprzednio zakupionego oraz wystawiając samodzielnie wspomniane dokumenty (...), w których wpisywała ilości wydanego paliwa podrabiając przy tym podpisy osób, na które wspomniane dokumenty były wystawione;

2) uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej również art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

3) wymierzenie oskarżonej kary uwzględniającej również okoliczności

przywłaszczenia przez nią paliwa w sposób i w ilościach wskazanych w punkcie 1);

4) orzeczenie wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej poszkodowanej spółce;

ewentualnie poprzez:

II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do

ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należało uznać za oczywiście bezzasadną, gdyż żaden z podniesionych zarzutów, jak i argumentów przytoczonych na ich poparcie, nie okazał się skuteczny. Chociaż rzeczywiście Sąd I instancji nie odniósł się szczegółowo w uzasadnieniu wyroku do kwestii przywłaszczenia przez oskarżoną w okresie od 15 grudnia 2005 r. do 13 grudnia 2006 r. 1800 litrów paliwa o wartości 6712,04 zł jednakże z tego powodu nie można uznać całej apelacji lub jej zarzutów w tym wskazanym zakresie za zasadnych, jako że przecież, gdy chodzi o tę część zarzutu, to została ona nieprawidłowo opisana oraz zakwalifikowana. Zauważyć przy tym należy, iż wskazane nieprawidłowości powielane są przez skarżącego za oskarżeniem. Tak opisywana w konkluzji oskarżenia ta czynność sprawcza wykracza bowiem poza ramy czasowe zarzuconego czynu, gdyż przecież prokurator zarzuca oskarżonej to, że działalność przestępną prowadziła w okresie od stycznia 2003 r. do 13 stycznia 2006 r.. Ponadto stwierdzić trzeba, iż oskarżona od 26 stycznia 2006r., co wynika także z listy obecności, nie miała już kontaktów z zakładem pracy, bo najpierw była na zwolnieniu lekarskim, później została zwolniona, a i wewnętrzne postępowanie kontrolne rozpoczęło się już 27 stycznia 2006 r.. Powyższe, a także i prawidłowo dostrzegany i doceniany przez Sąd Okręgowy brak dowodów wskazujących na przywłaszczenie paliwa przez oskarżoną potwierdzają bezzasadność i tej argumentacji odnoszącej się do przywłaszczenia 1800 litrów nie przyjętego na stan magazynu pod koniec działalności przestępnej oskarżonej.

Do tej argumentacji należy dodać uwagi nasuwające się przy ocenie prawnej czynu, a mianowicie to, iż nie sposób zachowania oskarżonej związanego z ewentualnym bezprawnym dysponowaniem paliwem traktować jako przywłaszczenia i to w kwalifikowanej postaci, a więc przywłaszczenia mienia powierzonego, bowiem tak w doktrynie, jak i w orzecznictwie panują jednolite poglądy, iż pracownik - „zawłaszczając” narzędzia czy materiały pracodawcy, w stosunku do których nie jest przecież ich posiadaczem, a dzierżycielem uprawnionym jedynie do wykonywania przy ich użyciu czy w dysponowaniu nimi określonych czynności zleconych - popełnia przestępstwo kradzieży, a nie przywłaszczenia. Dodać przy tym trzeba, a co umknęło oskarżycielom, iż przez posiadanie rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego przez sprawcę przywłaszczenia rozumieć należy faktyczne wykonywanie przez sprawcę władztwa nad rzeczą jak właściciel (posiadanie samoistne) lub faktyczne władanie rzeczą jak użytkownik, najemca, dzierżawca lub osoba mająca inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą (posiadanie zależne). Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie - i to już od okresu przedwojennego, posiadanie ma miejsce wtedy, gdy sprawcy wraz z rzeczą przekazane zostało władztwo nad nią, prawo dysponowania rzeczą, chociażby w wąskim zakresie (zob. np. O. Górniok (w:) System prawa karnego Tom IV, część II, Ossolineum 1989, s. 411-412). W literaturze oraz orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że posiadanie w rozumieniu kodeksu karnego nie jest równoznaczne z czasowym władaniem rzeczą powiązaniem z wykonywaniem określonej czynności lub praw innej osoby. Wykonywanie czynności zleconych w stosunku do rzeczy, nawet jeśli jest połączone z fizycznym jej dzierżeniem, nie stwarza stanu posiadania w rozumieniu kodeksu karnego. W związku z czym zabór takiej rzeczy np. przez pracownika czy przesyłki przez doręczyciela nie realizuje znamion przywłaszczenia, lecz znamiona kradzieży (zob. tak jednolicie: W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny z komentarzem WP 1973, s. 611 i 615; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny Komentarz, t II, WP 1987, s. 255; O. Górniok, j.w. s. 412, Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas, w: Kodeks karny Część szczególna Komentarz, Zakamycze 2006, s. 213 czy SN m.in. w wyroku ZO 137/36 i w wyroku z 4 sierpnia 1978 r. Rw 285/78 OSNKW 1978/10/118).

Kwalifikowany typ przywłaszczenia, przypisania którego domaga się skarżący (sprzeniewierzenie), polega na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej sprawcy. Powierzenie rozumiane jest jednolicie tak w orzecznictwie jak i piśmiennictwie (zob. np. A. Marek, w: Komentarz do Kodeksu karnego Część szczególna WP 2000, s. 311 oraz SN w postanowieniu z dnia 12 lutego 2009 r. IV KK 3/09 OSNKW 2009/6/47, Biul. SN 2009/5/17) jako przekazanie rzeczy z zastrzeżeniem jej zwrotu.

Z okoliczności sprawy wynika niewątpliwie, iż oskarżona nie miała władztwa nad paliwem i uprawnienia do dysponowania nim, które przecież należy do istoty posiadania. Takie uprawnienia i, co jest bezsporne, przysługiwały naczelnikom i ich zastępcom, w tym min. świadkowi N.. W stosunku do oskarżonej -magazyniera możemy przyjmować jedynie powierzenie jej paliwa do wykonywania określonych czynności, a mianowicie nabywanie, magazynowanie i wydawanie na polecenie przełożonych. Ponadto z istoty czynności wykonywanych przez oskarżoną wynika

jednoznacznie, iż nie była ona zobowiązana do zwrotu paliwa, bo przecież w stosunku do niego podejmowała jedynie czynności zawodowe zlecone przez przełożonych.

Powyższe uwagi a także zakres zaskarżenia i kierunek apelacji, przy uwarunkowaniach postępowania odwoławczego, a zwłaszcza mając na względzie treść art. 434§1 k.p.k., sprawiły, iż tak skonstruowana apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z założenia jest oczywiście bezzasadna. O ile bowiem możliwym teoretycznie byłoby rozważanie zmiany kwalifikacji prawnej czynu z typu kwalifikowanego przywłaszczenia z art. 284§2 k.k. na 284§1 k.k., gdyż nie doszłoby do wyjścia przez sąd poza granice skargi oskarżyciela, bowiem przedmiot czynności wykonawczej, przedmiot ochrony były by takie same, a więc zachodziłaby tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego, stanowiącego warunek orzekania w granicach skargi uprawnionego oskarżyciela (zob. pod. SN m.in. w post. z 2003-04-02 V KK 281/02 OSNKW 2003/5-6/59), o tyle znamiona kradzieży czy oszustwa rysującego się na tle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy (fałszowanie dokumentów) różnią się od występku opisanego w art. 284 § 2 k.k. nie tyle sposobem działania sprawcy, ale przede wszystkim treścią jego zamiaru, który jako fakt psychologiczny, podlega dowodzeniu i ustaleniu tak jak elementy strony przedmiotowej czynu. Stwierdzenie zaś, że oskarżona dopuściła się oszustwa czy kradzieży wymagałoby przecież dokonania nowych, niekorzystnych dla niej ustaleń faktycznych, co - zważywszy na fakt, iż apelujący zarzutu (uchybień) polegającego na tym, iż Sąd I instancji nie wyjaśniał w procesie, bądź nie poczynił możliwych ustaleń na podstawie przeprowadzonych dowodów, iż oskarżona uzyskała korzyść majątkową posługując się fałszywymi dowodami (...)czy zabierała paliwo w celu przywłaszczenia (kradzież) - nie było w postępowaniu odwoławczym dopuszczalne (zob. pod SN w post. z 2005-09-28 V KK 9/05 LEX nr 164266). Wobec powyższego za bezprzedmiotowe należy uznać oczekiwania skarżącego, a i czynienie rozważań dotyczących minimalnego progu przywłaszczenia czy w ogóle wartości przywłaszczonego mienia, w tym i paliwa nie przyjętego na stan magazynu.

Gdy zaś chodzi o motywację podrobienia, przerabiania dokumentów, to słusznie Sąd I instancji stwierdził, iż ustalenia dotyczące tego w jakim celu oskarżona podrobiała i przerabiała dowody (...) (poza oczywiście użyciem ich jako autentycznymi przy rozliczeniu paliwa), z punktu widzenia znamion art. 270§1 k.k., nie mają znaczenia, gdyż przestępstwo to – z art. 270§1 k.k. - jest przestępstwem formalnym godzącym w wiarygodność dokumentów. Nie jest warunkiem dokonania przestępstwa użycia sfałszowanych dokumentów wyrządzenie przez to innemu podmiotowi szkody. Przestępstwo z art. 270 § 1 ma bowiem charakter wyłącznie formalny. Nie jest również konieczne, by przedstawienie sfałszowanego dokumentu innej osobie wywołało u niej przekonanie o prawdziwości tego dokumentu. Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 270§1 k.k. - podrobienia (czy przerobienia) dokumentu nie ma również znaczenia, czy jego treść odpowiada stwierdzonemu w nim stanowi faktycznemu. Okoliczność ta ma znaczenie tylko w przypadku tzw. fałszu intelektualnego, który przewiduje art. 271 § 1 kk (zob. pod. SN w wyroku z dnia 27 listopada 2000 r. III KKN 233/98 LEX nr 51125, Prok. i Pr. - wkł. 2001/5/4).

Zatem przy chybionej argumentacji i wnioskach skarżącego zmierzających do wykazania wyczerpania znamion przywłaszczenia przez oskarżoną, znamion którego to przestępstwa oskarżona z wyżej opisanych powodów nie mogła wyczerpać, analizowanie celowości fałszowania dokumentów w tym kierunku należy uznać za niecelowe. Natomiast jednocześnie podkreślić trzeba, iż argumentacji autora apelacji zmierzającej do podważenia oceny wyjaśnień oskarżonej i do zakwestionowania przedstawianych przez nią przyczyn fałszowania dokumentów nie można uznać za przekonującej.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, z punktu widzenia podniesionych zarzutów i treści kontrolowanego rozstrzygnięcia, prowadzi również do wniosku, iż przypisanie oskarżonej znamion kradzieży czy oszustwa, z dowodowego punktu widzenia, nie było możliwe. Podkreślić należy, a co zupełnie pomija skarżący, iż to na oskarżycielu ciąży obowiązek udowodnienia winy (art. 5§1 k.p.k.), a oskarżony(a) nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść (art. 74§1 k.p.k.). Chociaż brak jest w sprawie podstaw do jednoznacznego - pozytywnego - stwierdzenia, że oskarżona z całą pewnością nie zadysponowała sprzecznie z prawem chociażby częścią paliwa ujętego w zarzucie, jednakże z całą pewnością, i jak słusznie uznał Sąd I instancji, dowody zebrane w sprawie nie stwarzają podstaw do przypisania oskarżonej jego kradzieży czy wyłudzenia. Wskazać w tym miejscu należy, za SN (vide np. wyrok z 1995-09-28 III KRN

88/95 OSNKW 1995/11-12/77), iż ułomności dowodów obciążających nie można stawiać na równi z ułomnościami dowodów odciążających. Jest oczywiste, że oskarżona mogłaby być uznana za winną i skazana za zarzucony czyn jedynie wówczas, gdy możliwe byłoby dokonanie prawdziwych, a więc zgodnych z prawdą - czyli udowodnionych, tzn. wykluczających prawdopodobieństwo faktu przeciwnego - ustaleń faktycznych (art. 2§2 k.p.k.). Wszelkie zaś wątpliwości w tej materii, których nie da się usunąć, tłumaczyć należy na jej korzyść (art. 5§2 k.p.k.). Z dowodów obciążających szczegółowo przeanalizowanych przez Sąd Okręgowy wynika jedynie to, co Sąd Okręgowy przypisał oskarżonej, natomiast twierdzenia skarżącego o tym, iż oskarżona przywłaszczyła paliwo, bo sfalszowała wiele faktur i potwierdziła to w oświadczeniu pisemnym są zdecydowanie za daleko idące, bo nie uwzględniają treści wskazywanego oświadczenia, w którym oskarżona potwierdza jedynie doprowadzenie do częściowego niedoboru paliwa, a mianowicie 3 600 litrów, co przy braku możliwości weryfikacji użycia paliwa, możliwościach powstania jego niedoboru na wiele innych sposobów opisywanych przez oskarżoną - to jedynie poszlaki, nie stanowiące zamkniętego łańcucha, które nie mogą być podstawą do przypisania oskarżonej rozporządzenia ponad 65 tys. litrów paliwa przez okres 3 lat. Wobec powyższego i kwestionując nawet wyjaśnienia oskarżonej co do sposobu gospodarowania paliwem (np. wydawanie na cele prywatne naczelnikowi), jego dokumentacji (problemy z uzyskaniem dokumentów), nie ma podstaw, bez naruszenia zasady wskazanej w art. 5§2 k.p.k., do przypisania oskarżonej sprzecznego z prawem zadysponowania paliwem ujętym w zarzucie. Jak podkreśla się to w orzecznictwie: „Jeżeli na rozprawie zachwiana zostanie wersja oskarżenia, gdyż w świetle zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia - nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo” (zob. pod. SN w wyroku z 4 grudnia 1992 r., WR 369/90, OSP 102/1992, poz. 12).

Jak wynika z analizy dowodów obciążających przywołanych przez skarżącego zeznania świadków oskarżenia potwierdzają jedynie winę oskarżonej w zakresie ustalonym przez sąd, a więc co do sfalszowania dokumentów. Domaganie się zatem przez skarżącego, na podstawie tych dowodów, przypisania oskarżonej także i przywłaszczenia następuje z wbrew zasadom wyrażonym w art. 5§1 i 7 k.p.k. Skoro więc nie można przyjąć, że w sprawie udowodniono oskarżonej dokonanie zaboru, oszustwa czy przywłaszczenia, a istniejących w tym zakresie braków dowodowych nie można usunąć, co starał się uczynić Sąd I instancji przesłuchując m.in. pracowników stacji benzynowych, a i skarżący nie zawniósł do przeprowadzenia innych dowodów i nie podnosi takiego zarzutu, nie sposób przyjąć, iż Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, w tym i art. 7 oraz 424§1 pkt 2 k.p.k..

Odnosząc się do pozostałych zarzutów sformułowanych w apelacji stwierdzić trzeba, iż skarżący wyprowadza je z oświadczenia oskarżonej złożonego po wszczęciu wewnątrzzakładowego postępowania wyjaśniającego i z zeznań świadków, którym paliwo było wydawane interpretując je niejako w oderwaniu od treści tych dowodów, a więc niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnikliwa analiza protokołu wysłuchania pracownika z dnia 24.01.2006 r. w żadnym wypadku nie może doprowadzić do konkluzji, jaką stawia skarżący, a mianowicie, iż wypowiedź oskarżonej tam zawarta stanowi przyznanie się do winy w zakresie przywłaszczenia paliwa na szkodę pracodawcy. Otóż zapisane jest w nim bowiem (k. 3), iż oskarżona podczas własnego rozliczenia stwierdziła, że ma niedobór paliwa w magazynie za IV kwartał 2005 r. w ilości 3 600 litrów. Przypomnieć w tym miejscu wypada, iż prokurator zarzucił oskarżonej przywłaszczenie paliwa w ilości 65 945,56 litrów w okresie 3 lat - od stycznia 2003 r. do 13 stycznia 2006 r. i dodatkowo 1 800 litrów paliwa nie przyjętego na magazyn. Dalej z przywołanego dokumentu nie wynika przyznanie się przez oskarżoną do zawładnięcia paliwem, ale spowodowanie jego braku, deficytu z powodu niewłaściwego prowadzenia dokumentacji i niedopełnienia obowiązków. Już w związku z powyższym nie sposób podzielić twierdzeń autora apelacji o tym, iż owo przyznanie faktów w postępowaniu wewnątrzzakładowym ma taką samą moc (znaczenie), jak przyznanie się do winy w procesie karnym i potwierdzenie wszystkich okoliczności obciążających. Poza tym nie sposób obalić też stanowiska Sądu I instancji odwołującego się do wyjaśnień oskarżonej o tym, iż owo oświadczenie złożyła pod presją okoliczności i osób rozmawiających z nią. Napisanie tego wyjaśnienia nie własnoręcznie przez G. S., a przez świadka B. K. w obecności bezpośredniego przełożonego M. N. i R. D., na których padały również podejrzenia uczestnictwa w przywłaszczeniu paliwa czy jego niewłaściwej dokumentacji bądź ewentualnie niewłaściwego nadzoru nad oskarżoną w zakresie jego wydawania

w sposób niedwuznaczny wskazuje, iż w ich interesie leżało również dysponowanie takim oświadczeniem. Obawa oskarżonej o utratę pracy i próba znalezienia jak najkorzystniejszego wyjścia z tej sytuacji dla siebie i przełożonych wydaje się oczywista, tak samo jak i presja przywoływanych świadków na nią, aby takie oświadczenie złożyła. Zatem wypowiedzi oskarżonej o okolicznościach podpisania tego oświadczenia, a mianowicie presji i obietnicach, iż jak weźmie na siebie te zaniechania, to sprawa zostanie jakoś załatwiona, nie sposób ocenić jako niezgodnych z zasadami doświadczenia życiowego i okolicznościami sprawy. Pomijanie w swoich zeznaniach przez świadków K., D. czy N. tych okoliczności da się wytłumaczyć ich zainteresowaniem takim postąpieniem oskarżonej, bowiem w ten sposób kierowali zainteresowanie zwierzchników właśnie na nią, odciążając siebie. Nie można przy tym pomijać faktu, iż K. sprawdzał fałszywą dokumentację sporządzaną przez oskarżoną, a N. podejmował decyzje co do wydawania paliwa i aprobował jej sposób działania i to w sytuacji, kiedy fałszowanie dokumentów miało charakter oczywisty i nie sposób przyjąć, iż było niezauważalne przez tych świadków, gdyż przecież musieli znać podpisy osób pobierających systematycznie paliwo czy rodzaj i ilość paliwa potrzebne każdemu z odbiorców, a D. był jednym z takich odbiorców.

Biorąc zatem pod uwagę treść owego oświadczenia i sposób jego sporządzenia za zupełnie chybione należy uznać odwoływanie się do niego jako dowodu jednoznacznie przesądzającego winę oskarżonej w zakresie zaboru (przywłaszczenia) mienia i do występowania u oskarżonej pełnej świadomości tego, co jej zarzucono.

Podobnie rzecz wygląda z kolejnymi twierdzeniami skarżącego zawartymi w zarzutach dotyczącymi niepotwierdzenia materiałem dowodowym wyjaśnień oskarżonej dotyczących przyczyn fałszowania dokumentów, z których ostatecznie autor apelacji wyprowadza wniosek, o tym, iż jedynym możliwym motywem takiego działania oskarżonej było ukrywanie faktu przywłaszczenia paliwa.

Wywodów skarżącego w zakresie niepotwierdzenia wyjaśnień oskarżonej innymi dowodami i okolicznościami nie można potraktować inaczej, jak tylko nieprzekonującej polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji zawartym w pisemnych motywach, bowiem Sąd Okręgowy zeznania wszystkich ważnych świadków i kwestie przez nich podnoszone, istotne dla rozstrzygnięcia, poddał w uzasadnieniu rzeczowej weryfikacji, która spełnia wymogi swobodnej oceny dowodów. Skoro wnioski postawione przez Sąd po tej analizie są zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a przy tym Sąd, w odniesieniu do tych zagadnień, nie popełnił tak błędu braku ani dowolności, to i zarzuty apelacji podnoszące naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych, trudno uznać za skuteczne. To skarżący popada w kolizję z materiałem dowodowym pisząc w 1 zarzucie i w uzasadnieniu apelacji, iż treść zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznania świadków, wskazuje w sposób jednoznaczny, iż paliwo wydawane było wyłącznie na podstawie dokumentów magazynowych, dodając w nawiasie, że z niewielkimi wyjątkami, o których mówił świadek W., a pobór paliwa był niezwłocznie rozliczany, zaś oskarżona jak i pozostali pracownicy magazynu nie sygnalizowali nieprawidłowości. Takiej jednoznaczności i wzorowym rozliczeniom przeczą dowody wskazane trafnie przez Sąd na str. 35 uzasadnienia, jak i zasady wydawania paliwa, o których wypowiada się także biegły oraz doświadczenie życiowe, z których to przesłanek wynika, iż nie do przyjęcia jest taka idealna sytuacja, jaką kreuje skarżący, iż wszyscy odbiorcy paliwa rozliczali i rozliczyli się dokładnie w wyznaczonych terminach i oskarżona czy inne osoby nie musiały nikogo napominać o to, aby się pospieszył z rozliczeniem, bo przekracza termin. Zresztą sam autor apelacji w uzasadnieniu tę kwestę dostrzega, bo przywołuje świadka W., jednakże bagatelizuje jego wypowiedzi oraz innych świadków (B. Z., M. B.), których prawidłowo nie pomija Sąd I instancji. Ponadto z wypowiedzi świadków – odbiorców paliwa, którzy zeznali, iż żadnych zaległości w rozliczeniu paliwa nie mieli, a których skarżący wymienia w końcowym fragmencie drugiego akapitu uzasadnienia na str. 5 apelacji, autor apelacji wyprowadza zbyt daleko idący wniosek o tym, iż potwierdzają one nie tylko fakt fałszowania dokumentów, ale i zaboru paliwa (przywłaszczenia). Tak daleko idąca konkluzja, przy trafnie dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy uwarunkowaniach związanych z gospodarką paliwem, znajdujących potwierdzenie m.in. w opinii biegłego z zakresu księgowości, a także w zeznaniach świadków mówiących o pobieraniu paliwa na specyfikacje, przepisywaniu paliwa na kolejne miesiące, powtórkach dokumentów, ubytkach oraz przy braku dowodów na to, iż oskarżona fizycznie nim rozporządzała (kiedy, w jaki sposób), co jest przecież konieczne do przypisania zaboru, nie pozwala na akceptację głównych twierdzeń autora apelacji.

Nieprzekonujące są także zastrzeżenia dotyczące tego czy oskarżona posługiwała się zeszytem i co do zapisywania w nim na bieżąco danych dotyczących wydawanego paliwa. Fakt nie odnalezienia tego dowodu nie mógł stanąć na przeszkodzie w daniu wiary oskarżonej i tym świadkom, dodajmy wielu, którzy mówili o jego istnieniu. Zatem kwestionowanie tych okoliczności dostatecznie wyjaśnionych i wytłumaczonych przez Sąd I instancji (vide str. 31 uzasadnienia) należy uznać za nieskuteczne. Analiza pisemnych motywów wyroku prowadzi również do wniosku, iż Sąd Okręgowy nie przecenia znaczenia tego dowodu i przypisuje mu takie jak pisze o nim apelujący, a mianowicie pomocnicze znaczenie przy rozliczeniach paliwa dokonywanych przez oskarżoną.

Odnosnie niewskazania przez Sąd I instancji nazwisk świadków potwierdzających wyjaśnienia oskarżonej co do przyczyn dla których oskarżona fałszowała dokumenty podkreślić należy, iż zgodnie z wyżej opisywanymi zasadami procesowymi oskarżona nie musiała udowodniać faktu niepopelnienia przestępstwa, a więc tego, iż nie zabrała (przywłaszczyła) zarzuconej ilości paliwa, a to na oskarżycielu spoczywał obowiązek udowodnienia takiego działania. To nie siła argumentacji obrony, a słabość dowodów oskarżenia stały się podstawą do wydania zapadłego rozstrzygnięcia. W powstałym układzie procesowym przy słabości dowodów obciążających nawet odrzucenie linii obrony oskarżonej, z tego powodu, iż część jej twierdzeń nie znajdowało potwierdzenia w materiale dowodowym nie mogło doprowadzić do przypisania jej winy i sprawstwa przestępstwa przeciwko mieniu. Nie należy też zapominać o tym, iż z art. 7 k.p.k. wypływa dla sądu także uprawnienie do tego, aby uznać za wiarygodny dowód czy twierdzenie, które nie znajduje potwierdzenia w innym dowodzie oraz przyjęcie jednego z kilku sprzecznych dowodów czy wypowiedzi za wiarygodne, byleby tylko Sąd swoje stanowisko w sposób wszechstronny uzasadnił, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, uwzględniając wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego, zasady poprawnego myślenia, w tym także zasadę sprzeczności (zob. pod np. SN w wyroku z 30 lipca 1998 r. III KR 196/79, OSNPG 1980/3/43 i Z. Doda, A. Gaberle, w: Dowody w procesie karnym, ABC 1995, s. 286-7). Tak jak przy dowodach obciążających, gdzie sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka, nawet w sytuacji nieprzyznania się oskarżonego do winy, sam przez się nie może stanowić podstawy zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie, również i przy dowodach odciążających nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedynego świadka czy wyjaśnienia oskarżonego są niewystarczającą podstawą do uznania wersji obrony za przekonującą. Podobnie jak i przy dowodach winy tego rodzaju "jedyny" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami i tak jest w tej sprawie, na co wskazują zeznania świadków oraz opinie biegłych, co w sposób trafny zauważa Sąd I instancji. Przy ocenie dowodów odciążających pamiętać należy o naczelnej zasadzie procesowej wyrażonej w art. 5§1 k.p.k. i o tym, iż odrzucenie nawet twierdzeń oskarżonego (linii obrony) nie prowadzi wprost przyjęcia tez oskarżenia, które oskarżyciel powinien udowodnić. Skoro w odniesieniu do zaboru paliwa oskarżyciele tego nie uczynili Sąd Okręgowy postąpił prawidłowo przypisując oskarżonej popelnienie tylko przestępstwa przeciwko dokumentom. Natomiast odnośnie oceny wyjaśnień oskarżonej to skoro znalazły potwierdzenie w innych dowodach, to zaprezentowanej oceny Sądu I instancji nie można uznać za błędną.

Powyższe - a także brak powodów do zmiany orzeczenia z urzędu na korzyść oskarżonej, także w zakresie kary, którą należy uznać za współmierną do wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, prawidłowo uwzględnionych przez Sąd Okręgowy przy jej kształtowaniu i trafnie wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - stało się podstawą do oceny apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego tak w zakresie zarzutów, jak i wniosków, jako oczywiście bezzasadnej i do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w mocy na podstawie art. 437§1 k.p.k..

Kosztami postępowania odwoławczego i opłatą należało obciążyć oskarżyciela posiłkowego na podstawie art. 636§1 k.p.k. i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (j.t.Dz.U.2013.829 i 14§1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U.2013.461) Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT

tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, gdyż świadczył on (jego substytut) oskarżonej taką pomoc przed sądem odwoławczym i która nie została wynagrodzona w całości ani w części.